

ἐκείνο βοστρύχιον, ὅπερ εὐσπλαγγχος χειρ ἀπέκοψεν ἀφ' ὑμῶν πρὶν ἀφελθῆτε εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐμπορίου! Αὐτὸ δὲν διέρρηξε τοὺς δεσμούς του πρὸς τὸ παρελθόν, δὲν περιπλανᾶται ξένον μεταξὺ ξένων προσώπων, δὲν εἶνε ὄργανον τῶν κενοδοξίων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἀναπαυόμενον ἐπὶ πιστοῦ στήθους κινεῖ τὴν χορδὴν τῶν πόθων καὶ τῶν ἀναμνήσεων.

[Ἐκ τῶν τοῦ Castelnovo].

Π. Β.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ πίστευες, τὰ κόματτα
Πῶς μόλις τό 'χαν βγάλει.
'Σὰ νὰ τὰ σάρων' ἀπαλά
Θαλασσινὴ φρεσκάδα
Φτωχὰ σπητάκια χαμηλά,
Γεμάτ' ἀσπράδα.

'Απ' τὸ βουνὸ ποῦ ὑψώνοταν
'Σ τὰ βάρη, ἀντικρινά του,
Θ' ἀγνάνειυες 'ς τῆς θάλασσης
Τὴν ἄκρη τῆ θωριά του,
Σὰ βροῦχα 'ς τὴ σειρά λευκά
Πῶτύχ' ἐκεῖ ν' ἀπλώσουν
Κάποια χεράκια ἐργατικὰ
Γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ποτάμι δὲν τὸ πότιζε·
Βαλανιδιαιε, πλατάνια
Δὲν ἔρριχναν τοῦ ἴσκιου των
'Σ αὐτὸ τὴν περηφάνια.
Μονάχ' ἀπὸ καμμιὰ μεριά
Ξεμύτιζε μυρτοῦλα,
'Ἄλλου βροδιὰ καὶ λιγαριά,
Καὶ μὴ βρουσοῦλα.

Καλοκαίριου τὸ 'χρῶσωνε
'Ἡμέρα ἡλιοκαμμένη,
'Ἄλλα ψυχὴ δὲ' ὀθόλεπες
Μεσ' τὸ χωριὸ νὰ μένη,
Οὔτε τραγοῦδι, οὔτε μιλιὰ
Νὰ τρέιη 'ς τὸν ἀέρα.
'Ἐλεῖπαν ὄλοι 'ς τὴ δουλειά,
'Σ τὸν τρύγο πέρα.

Μικροῦλι, κατακίνουργο,
Γυρμένο 'ς τ' ἀρογιάλι,
Θὰ τὸ θαρροῦσες νήπιο
Μ' ὀλόξανθο κεφάλι,
'Οπου, γυρτὸ σὰν τὸ θωρετ,
Μὲ τὸ φιλ' 'ς τὸ στόμα
Πηγαίνει ὁ ὕπνος νὰ τὸ βροῖ
Καὶ 'μέρ' ἀκόμα.

Καὶ μόνο 'ς τὴν ἀπάντεχη
Τῆς ἐρημιᾶς γαλήνη
Θὰ ν' ἄκουγες τὴ θάλασσα
'Σ τὰ πόδια του νὰ χύνη
Τὸν ἱερό της τὸ σκοπὸ.
'Ἡ μάνα τὸ μωρὸ της
'Κοιμοῦσε μὲ τὸ χαρωπὸ
Νανουριτό της.

Καὶ τότε μὲ τῆς θάλασσης
Τῆ μητρικῆ ἀρμονία
Μέσ' τὴν ψυχὴ σου θὰ ν'ἰωθεῖς
'Ἀφρόπλαστη εὐτυχία

'Σὰ νὰ σοῦ 'φέρναν 'ς τὰ νερά
Κρυμμένα χίλι' ἀηδόνια
Σὲ χίλιων τραγοῦδιων φτερά
Τὰ πρῶτα χρῶνια.

Καὶ μι' ἀστραπὴ παράξενη
Θ' ἀπίθωνε μπροστά σου
Τὴν κούνια, τὰ βουχάκια σου,
Τὴ φλόαρη γιαγιά σου,
Κούκλαις, χοροῦς, γέλια, φιλιὰ,
Κι' ἀπάνου 'ς ὅλα ἐκεῖνα
Μάννας τραγοῦδι κι' ἀγκαλιὰ,
Μάννας ἀκτίνα!

'Ἐν Μεσολογγίῳ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Ἀγαθόπουλος, ἔπιε ποτήριον ζύθου εἰς τοῦ Φίσερ καὶ ἀναμένει ἤδη πρὸ τῆς ὥρας τὸ τράμβαῦ διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Αἴφνης τύπτει διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Ἀνόητος ποῦ εἶμαι! δὲν ξεκινῶ σιγά-σιγά μὲ τὰ πόδια μου, κι' ὅταν θὰ περῶ μπαίνω μέσα. Ἔτσι δὲν χασουερῶ καθόλου!..

*
**

'Ἐν μνημοσύνῳ.

Πολλοὶ φίλοι παρηγοροῦσι τὴν ἀτυχῆ, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὸν σύζυγόν της.

— Ἀχ! ἀποκρίνετ' ἐκείνη δακρῶσασα, τὸ αἰσθάνομαι πῶς δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ ζήσω πολὺ... χήρα.

*
**

'Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Κατηγορεῖται τις ὅτι ἔκλεψε τὸ ὠρολόγιον ἄλλου.

— Καὶ πῶς; λέγει ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, δὲν ἐφοβήθης ὅταν ἔκλεπτες τὸ ξένον πρᾶγμα;

— Ἐφοβήθην, κύριε πρόεδρε. . . . μήπως τὸ ὠρολόγι δὲν εἶνε ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι.

*
**

Παρουσιάζουσιν εἰς τὴν κυρίαν Π* . . . νεαρὸν διδάκτορα τῆ ἱατρικῆς.

— Μπα, λέγει ἡ κυρία, τὸσον νέος καὶ νὰ εἶσθε ἤδη ἱατρός!

'Ο διδάκτωρ προσκλίνει μειδιῶν:

— Γιὰ τοῦτο, κυρία, καὶ δὲν θεραπεύω παρὰ μόνον μικρὰ παιδιὰ.

— Ἀ! ἔτσι; τότε μάλιστα, λέγει ἡ ἀγαθὴ κυρία.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

'Ο ψεύστης κατορθώνει ὥστε ἐν ἀρχῇ μὲν νὰ φαίνεται τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθεια, ἐν τέλει δὲ νὰ θεωρῆται ἡ ἀλήθεια ὡς ψεῦδος.

'Ο,τι ἡ κοσμιότης εἰς τὸ ἦθος, τοῦτο ἡ καθαρὸτης εἰς τὸ σῶμα.

Πολυμαθής δύναται νά γείνη τις διδασκόμενος παρ' άλλου· αλλά συνετός δὲν δύναται νά γείνη ἢ δι' ἑαυτοῦ.

Δὲν πρέπει νά θαυμάζωμεν ὅτι μία σώφρων νεανίς ἐρυθραῖα κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς εἰς τὴν κοινωνίαν εἴσοδον. Καὶ ἡ ἡὼς ἐρυθραῖα κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἐμφάνισιν, ἐκτὸς μόνον ὅταν νέφος τι ἀμαυροῖ τὴν παρθενικὴν αὐτῆς ἀγνότητα.

Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω ἀκούω γογγυσμούς· ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει αἰτίαν τινά, δι' ἣν στενοχωρεῖται. Εἰσέρχομαι εἰς τοὺς κύκλους τῶν συναστροφῶν· κατὰ τὸ φαινόμενον βλέπω πανταχοῦ φαιδρά πρόσωπα· ἀλλ' ἐκεῖ γίνεται λόγος περὶ ἀπόντων καὶ ἀκούω πόσον δυστυχεῖς εἶνε ὁ δεινα καὶ ὁ δεινα, ὅτι οὗτος συνῆψε γάμον ἀτυχή, ἐκεῖνος στεναίνει ὑπὸ τὸ βάρος χρεῶν, ὁ τρίτος εὐρίσκεται περιπεπλεγμένος εἰς δίκας, ἄλλος ἔχει τέκνα κακῶς ἀνατετραμμένα, ποτίζοντα αὐτὸν πικρὰ ποτήρια. Μεταβαίνω εἰς ἄλλους κύκλους· ἐδῶ ὀμιλοῦσι περὶ ἐκείνων, ὧν πρὸ μικροῦ ἐν τοῖς πρώτοις κύκλοις ἐθαύμαζον τὴν φαιδρότητα, καὶ μαυρίζω ὅτι ἡ εὐθυμία αὐτῶν ἦν ἐξωτερικὴ καὶ οὐδαμῶς ἀπὸ τῆς καρδίας· αὐτῶν προήρχετο. Τοῦ ἐνὸς αἰ ὑποθέσεις κακῶς ἔχουσιν ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων· εἰς τὸν ἄλλον δὲν ἐδόθη ἡ δημοσία θέσις, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀξιώσεις, καὶ τοῦτο λίαν λυπεῖ αὐτόν· τοῦ τρίτου ἡ ὑπόληψις ἠμαυρώθη διὰ τῶν ἀθεμιτῶν αὐτοῦ σχέσεων, αἰτίνας παρασιτυάζουσιν αὐτῷ αἰσχρὸν μέλλον· ὁ τέταρτος πάσχει ὑπὸ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς σκληρότητος τῶν οἰκείων του. Ἄν μετεβαίνομεν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἂν ἀπὸ κώμης εἰς κώμην, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐπορευόμεθα, ἠθέλομεν ἄρα γε εὖρε οἰκὴν τινα ἀπολαύοντα πλήρους καὶ καθαρᾶς εὐδαιμονίας καὶ ἀταράχτου φαιδρότητος; Μυριάδας ἠθέλομεν ἴσως διέλθει οἰκογενείας, πρὶν ἢ ἀπκνήσωμεν τινὰ λέγοντα ἡμῖν ἐκ βάθους καρδίας: «Εἴμεθα πληρόστατα εὐχαριστημένοι. Ἄναμφιβόλως συμβαίνουσιν ἡμῖν ἐνίοτε δυσάρεστά τινα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα εἰσὶν ἀνγκαῖα, ὡς καθιστῶντα μεγαλίστην τὸ θάλλητρον τῶν εὐαρέστων». Ποῦ εὐρίσκεται οἰκογένεια, ἣτις τοιαῦτα δύναται νά εἴπῃ καὶ λέγει; Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔφερον καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν καρδίαν διηνεκῶς τεταραγμένην, ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεως τοιαύτης οἰκογενείας. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ πιστεύω ὅτι ὑπάρχουσι πολλαὶ τοιαῦται· ἀλλ' οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι συνήθως οὐδένα ποιοῦσι κρότον, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν ἐρημίᾳ βιοῦσι μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ πλήθους. Μόλις παρατηρεῖ τις αὐτοὺς καὶ ἥκιστα ἐπέρχεται τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἰδέα νά ζητήσωσι παρ' αὐτοῖς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἄκραν εὐδαιμονίαν. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν εὐδαιμόνων τούτων οἰκῶν εἶνε μικρός. Μεταξὺ μυρίων μόλις θέλει εὖρη τις εἶνα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατ' ἀρχαιοπαράδοτον ἔθιμον τῶν διαδόχων τοῦ πρωσσικοῦ θρόνου, ὁ τοῦ νῦν αὐτοκράτορος πρεσβύτερος δισέγγονος, πρίγκιψ Γουλιέλμος, μέλλει νά καταταχθῆ εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως λάβῃ πείραν τῆς ἐνεργείας τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἐκτελεστικῆς καὶ διαχειριστικῆς τοῦ τόπου διοργανώσεως. Ἀπὸ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ἐνιαυτῶν ἅπαντες οἱ διάδοχοι τοῦ πρωσσικοῦ στέμματος ὑπηρετήσαν ὡς ὑπάλληλοι πολιτικοί. Φρειδερίκος ὁ μέγας, ἐπίδοξος διάδοχος ὢν, μακρὸν κατηνάλασε χρόνον ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπηρεσίᾳ ἐν Κυσταῖν. Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ ὑπῆρξε μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, παρευρέθη δὲ ἐν ταῖς συζητήσεσιν ὑπουργῶν καὶ ἰδιαιτέρων συμβούλων ἐπὶ πάντων τῶν σπουδαίων μέτρων, ὅσα ἐψηφίσθησαν ἀπὸ τοῦ 1817. Ἡ Α. Μ. ἀνέθηκεν εἰς τὸν κ. Ἀχμεδχα, πρόεδρον τῆς ἐπαρχίας Βρανδεμβούργου, τὸ ἐντιμον ἔργον νά χειραγωγῆσθ τὸν νεότερον πρίγκιπα διάδοχον ἐν τῷ νέῳ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας του. «Ὁ δισέγγονός μου πρίγκιψ Γουλιέλμος, ἔγραψεν αὐτῷ, ἐξέφρασέ μοι ἐπιθυμίαν νά καθοδηγηθῆ ὑφ' ὑμῶν κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς μοναρχίας μου καὶ νά διδαχθῆ καθ' ὃ ὑπεβάλετέ μοι σχέδιον, ὅτε ἐδηλώσατε προθυμίαν νά ἀναλάβητε τὸ ἔργον. Ἐπόμενος εἰς παλαιὸν ἔθιμον τοῦ οἴκου μου, ἔστρεξα νά ἐκτελεσθῆ τὸ σχέδιον· ἐντέλλομαι δὲ ὑμῖν νά προδῆτε εἰς τὰ ἐπιτήδεια μέτρα».

Διπλῆ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐγένετο ἐν τινι πόλει τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἣν προὔκαλεσε περιεργότατόν τι ἔθιμον ἐπικρατοῦν ἐν Κίνα. Παρὰ τοῖς Κινέζοις ὁ ἀνὴρ ὀφείλει ν' ἀγοράσῃ τὴν γυναῖκα ἣν μέλλει νά νυμφευθῆ, ἀλλ' οἱ ἄποροι δύναται ἀντὶ τούτου νά μισθώσωσι δι' ἀριθμὸν τινα ἐτῶν τὴν γυναῖκα. Τὰ τέκνα τὰ ἐκ τῆς προσκαιροῦ ταύτης ἐνώσεως γεννώμενα ἀνήκουσιν εἰς τὸν μισθωτὴν τῆς γυναίκος, αὕτη δὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας, δι' ἣν ἐμισθώθη, δύναται νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κύριον αὐτῆς, ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ὁ πρῶτος σύζυγός της. Ἐσχάτως γυνὴ τις ἡλικίας δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, νυμφευμένη ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους, εἶχεν ἐμισθωθῆ πρὸς τινα· ἀλλ' εὐρῶσα προτιμότεραν τῆς πρώτης τὴν νέαν αὐτῆς θέσιν ἠρνήθη μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου νά ἐγκαταλείψῃ αὐτήν. Ὁ πρῶτος σύζυγος χρώμενος ἕνεκα τούτου τοῦ δικαιώματός του, τῇ παρήγγειλεν ὅτι ἂν αὕτη ἐπέμενε, ἤθελε πορευθῆ μίαν ἡμέραν νά τὴν ἀναλάβῃ ἐκοῦσαν ἄκουσαν. Τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξε ἀτυχῶς δι' αὐτὸν μετὰ τινος ἡμέρας. Ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ ὁ δεύτερος σύζυγός της τὸν ὑπέδεχθησαν μετὰ μεγάλων ἐνδείξεων χαρᾶς, καὶ τῷ προσθένεγκαν λαμπρὸν γεῦμα, καθ' ὃ ἔπιεν μέχρι